

TRIPER,

KOLOFON

ISSN C507-2654
ŠTEVILKA 7, 2017

UREDNIŠTVO: Patrik Komljenović, Urška Šparemblek, Olja Simčič Jerele, Minea Tkavc, Julija Brudar, Nina Hočevar, Monika Šinkovec, Nina Golob, Drago Pintarič

MENTORJA: Nina Golob, Drago Pintarič

PISCI: Patrik Komljenović, Urška Šparemblek, Olja Simčič Jerele, Minea Tkavc, Monika Šinkovec, Katja Zgoznik, Špela Pustotnik

POEZIJA: Patrik Komljenović, Patricija Fele

FOTOGRAFIJE: Urška Šparemblek

RISBE »SI TO KAR KUPUJEŠ«: Julija Brudar

OBLIKOVANJE: Uredništvo

LEKTORIRANJE: Manja Klobasa

TISK: Pro Grafika

IZDAJA: Dijaški dom Ivana Cankarja in KUD Pozitiv, 2017

NAKLADA: 300 izvodov

identiteta identitéta -e ž (ê) jur. skladnost, ujemanje podatkov z resničnimi dejstvi, znaki, istovetnost: dokazal je svojo identiteto; ugotoviti identiteto z osebno izkaznico / sumljiva identiteta // knjiž. identičnost: identiteta med zavestjo in resnico
 ◇ filoz. dialektična identiteta ki vključuje notranja nasprotja, zaradi česar ne more nič ostati trajno enako samo sebi; nauk o identiteti identitetna filozofija; mat. identiteta identična enačba

ALEGORIJA SODOBNOSTI

Roka v roki,
denar v sveže pečenem prašičku,
zaloga kartic v ledeni kocki,
ki jemljejo prostor indijskim oreščkom,
ki so, joj, na vso srečo veganski,
ni mi žal, da sem,
ker če ne bi bil,
bi bil jaz,
bilo kdo načeloma,
aja, na čelu mi piše, seveda,
ampak bi jedel,
ker sem lačen,
lačen pravice.

Beseda smisel izgubi, ko jo zapustiš,
zaklepaš se za tisoče vrat,
da te nihče ne bi našel,
skrit si,
odkrit si,
privezan na kamen in čakaš kamenjanje.
Vsaka rana, vsaka praska si ti.
Ti si vsak, ki ni.
Pa vendar je!
Biti ali ne biti,
ostati ali iti,
to ni vprašanje,
to je stanje,
to je sranje,
to si ti!

Patrik Komljenović

Kdo smo?

Se v življenju označujemo, zapiramo in "paketiramo" ali se le iščemo? Ne vem, kdo si ti, ki to bereš, pravzaprav niti ne vem, kdo sem jaz. Odgovori me zanimajo prav tako kot tebe. Pa vendar jih morda ne bomo nikoli prejeli. Naš namen ni, da bi vedeli vse o vsem, kar imamo, temveč da bi cenili, kar nam je bilo dano.

Torej življenje, naše največje bogastvo.

In začne se.

Rodiš se v svet, poln groženj in nevarnosti, a se takrat ne zavedaš, da boš nekoč proti vsemu negativizmu moral stati sam, brez staršev in brez posebne zaščite. Kot takšnemu ti je dano vse in obenem nič. Enak si ostalim, loči te le zunanost. Pridobiš ime, prevzameš priimek, dobiš osebno izkaznico in polno listino, ki naj bi dokazovale tvoj obstoj in položaj. Oblast ti vsili določeno identiteto, s katero si zapečaten.

Nato se počasi navajaš na svet, v katerem moraš živeti. Shodiš in spregovoriš. Začneš izražati svoje prve ideje. In tukaj se oblikujejo ljudje, njihove osebnosti, njihov jaz. Tukaj nastopi čas, ko imajo največji vpliv nate tvoji starši in ožji krog družine. Zanimiva mi je predvsem pretirana osladnost ob stiku z majhnim otrokom. Vse je povedano v pomanjševalnicah, tolažilno in predvsem predstavljeno perfektno, ne pa korektno in realno. Kako bo torej majhno bitje brez lastne hrbtenice sprevidelo (ali ne) celotno sliko, ki je seveda drugačna od tiste, ki mu jo slikajo starši in družina? Preko neprijetne izkušnje, ki je kot nalezljiva bolezen. Brez predhodne protekcije in obrambnega imunskega sistema jo bo pač pokasiral.

Naenkrat vstopiš v vrtec. Tam spoznaš veliko novih ljudi, se spoprijateljiš z njimi in to se ti zdi izjemno samoumevno, naravno, ljudje smo vendar socialna bitja. In vendar je tukaj peščica oseb, ki jih izpuščamo, katerim imeti nekoga, ki jim bo zmeraj na razpolago, ni tako samoumevno. In morda jih zaničuješ, morda jih ne maraš, morda si jim ti spremenil tako imenovano usodo. Predsodki - merila za nepravilnost človeka. Izhajajo seveda iz ranega otroštva, saj oseba ni bila soočena z drugačnostjo ter zato ne prepozna vzorcev, ki se razlikujejo od že znanih. Tukaj torej prvo pravo srečanje s krutostjo sveta. Na tem se gradi pot vsakega človeka.

Torej povprečen (in ne navaden ter normalen)

odrašča z ostalimi ob svoji strani, z njihovo pomočjo si podpira hrbtenico in se izoblikuje.

S tem pokaže, da na osebno identiteto še najmanj vpliva on sam, temveč drugi. Kako?

Vsak si želi družbe. A tudi ko najde krog, v katerem se lagodno počuti, še zmeraj ni popolnoma tako, kot bi si želel. Zaradi tega so potrebne spremembe. A večja skupina se nikoli ne bo prilagajala posamezniku (ne v današnjem svetu približne 'demokracije'), zato se posameznik prilagaja vsem ostalim. S tem izgubi veliko starih lastnosti, a jih veliko tudi pridobi. Je torej prilagajanje nekomu dobro ali slabo? Precej nedoločen odgovor. Vse ima dobre in slabe lastnosti, meja prehoda na slabše pa je tanka.

Na drugi strani so tisti, po mnenju večine odvečni, nenavadni otroci, ki so osebnost gradili sami, le z rahlo pomočjo drugih. Ti so ranljivi, ti so tisti, ki se jih ne spoštuje zadosti, ki so bili zmeraj označeni kot drugačni zato, ker so razmišljali po svoje, ker so sami sprevideli stvari ter stali za osebnimi vrednotami. In od samega človeka je odvisno ali se bo pod mnenjem drugih tako ali drugače zlomil in postal človek njihovih meril ali si bo ostal zvest in bo sledil poti, ki si jo je načrtoval.

Od tega je odvisna tvoja prihodnost. Kar boš naredil v tem primeru, se bo poznalo na vseh drugih. Lahko se podrediš družbi, živiš lagodno, varno, udobno življenje, z edino obvezo biti ideal moderne dobe. Lahko se obrneš proti vsem, s podobno mislečimi pričneš razpravljati in širiti pridobljeno mnenje - tako bo življenje veliko težje, saj ne moreš pričakovati, da bo sistem podpiral osebo, ki je kontroverzna in ki ne podpira sistema.

Lahko pa ubereš srednjo pot, ki je najbrž še najtežja. Razbrati moraš zamegljeno črto med prednostmi in slabostmi, se pripraviti na sojenje in govorice ... Da ne veš kaj hočeš. In večno stati med dvema stranema, pripadati nikomur, samo sebi.

PARADOX

Sem paradoks
Srečna, a nesrečna
- utapljam solze v neskončnem oceanu,
ki bo kmalu izhlapel.
Sem dobra, a hkrati slaba
- darujem za otroke na Kitajskem
s tem, da si kupim novo majico.
Sem samozavestna, a nisem
- ponosno stojim na odru
pred prazno dvorano.
Sem ambiciozna, a vendar lena
- delam ogromno stvari,
a le v glavi.
Sem nasprotujoča si trditev
- zanikana resnica,
ki prikimava laži.

Patricija Fele

PREKLETA NESKOČNOST

Na travnati jasi sedim
v beli obleki
in se kopam v jutranji zori

Nežen dotik sončnih žarkov
boža moje blede telo
in ta neskončnost modrega neba
ta prekleta neskončnost
brez začetka in konca

Tako kot tvoj nasmeh
melodija, ki ji ne morem uiti
in čeprav si le izgoreli spomin
si spomin, ki nočem ga izgubiti.

Patricija Fele

K-NORMA D.O.O.
Linhartova c. 13, 1000 Ljubljana
PE OBLIKOVNA
Gosposka 18, 1000 Ljubljana
ID za DDV: SI41074572

Račun

VE-328-379

Interna številka 16-3280-00379
Datum 14.9.2016 9:54.33
Kraj izdaje
Prodajalec

Naziv	Cena
Količina EM	adn
KAPUČINO	0.80
1,00 KO	0.80
SKUPAJ	0.80
DDV%	
9.7	0.80
Plaćila	
Gotovina PE inkasso	
ZA PLAČILO	0.80

Hvala za nakup!

KAM GREVA

Ti moja čaša, kletka, meso in kosti ... Ti moje telo.

Kam greva ... Tukaj sva, že 25 let potujeva in ne mine dan brez prepira. Zbadam tvoj izgled, sposobnost gibanja, količino mase, vonj potenja, zvok glasu, kondicijo in moč. Pogrešam del, ki ga nikdar nisem imela, v prepričanju, da to sestavlja žalost, ki me obseda ... Krivim tebe, a vse delam jaz.

Vsak dan in v vsakem trenutku me premikaš ali pa si povsem pri miru, skozi vsako oviro, strah, veselje, radost. Moj partner v zločinu. Moja muza življenja. In ukažem ti, kdaj udariti z roko ali nogo ter čutim tvojo bolečino. Kdo jo potem doživlja?

Povsem neločljiva, v isti godlji, a zdi se mi, da zmeraj ne prisluhneš mojim željam ... Bi lahko rekla temu oko za oko, saj tudi jaz tebi ne prisluhnem zmeraj? In se bašem z vsemi svinjarijami in preganjam že storjena dejanja, znova in znova, brez možnosti za počitek, da pridobiš energijo za naslednji dan. Za naslednjo bitko z mano. Pravim jaz, saj je ne izzoveš ti.

Pogrešaš mojo nežnost. Mojo neizmerno ljubezen. In brez zbadanja me čakaš. Potrpežljivo, brez predsodkov, mi daješ možnost doživljanja vsebnosti vsega na tem svetu. Brez tebe ne bi bilo mogoče nič. Kako bi drugače videla smeh, zaznala gube, ki mi jih ustvarjaš? In to sladkost, kateri pravimo objem, kateri pravimo poljub. Ti mi omogočaš bližino. In to sploh ni vse, tu se ne konča.

Zame daješ solze. Vse potrebno za obnovo ter uvid v lepote stvarstva.

In jaz ti mazohistično dajem vedeti, da mi nisi dovolj.

Bi lahko bil program? Vsadek. Seme naučenega prepričanja. Kolikokrat so nama že rekli, kdo morava biti, da morava nekaj postati? Kdo sva? Da potrebujeva identiteto za opis, za potrdilo ... A se še marsikje iščeva. Počasi usklajujeva. Po koščkih sestavljava. Tukaj in zdaj ti dajem obljubo ... Kljub pritiskom in pričakovanjem, ki me znajo ovirati ... Zavedam se lepote tvojega obstoja ter do tebe gojim najlepšo hvaležnost. Imava dneve brez hitenja, mirujeva brez dolgočasje in predvsem takrat, ko me giblješ v ritmu vsečne melodije, si zame car, boginja. Takrat ni nepopolnosti. In jaz se ti predam v popolnem zaupanju.

Tlak pulzira.

Stopal ni možno imeti na zemlji.

Ravnovesje spet prevzema prostor.

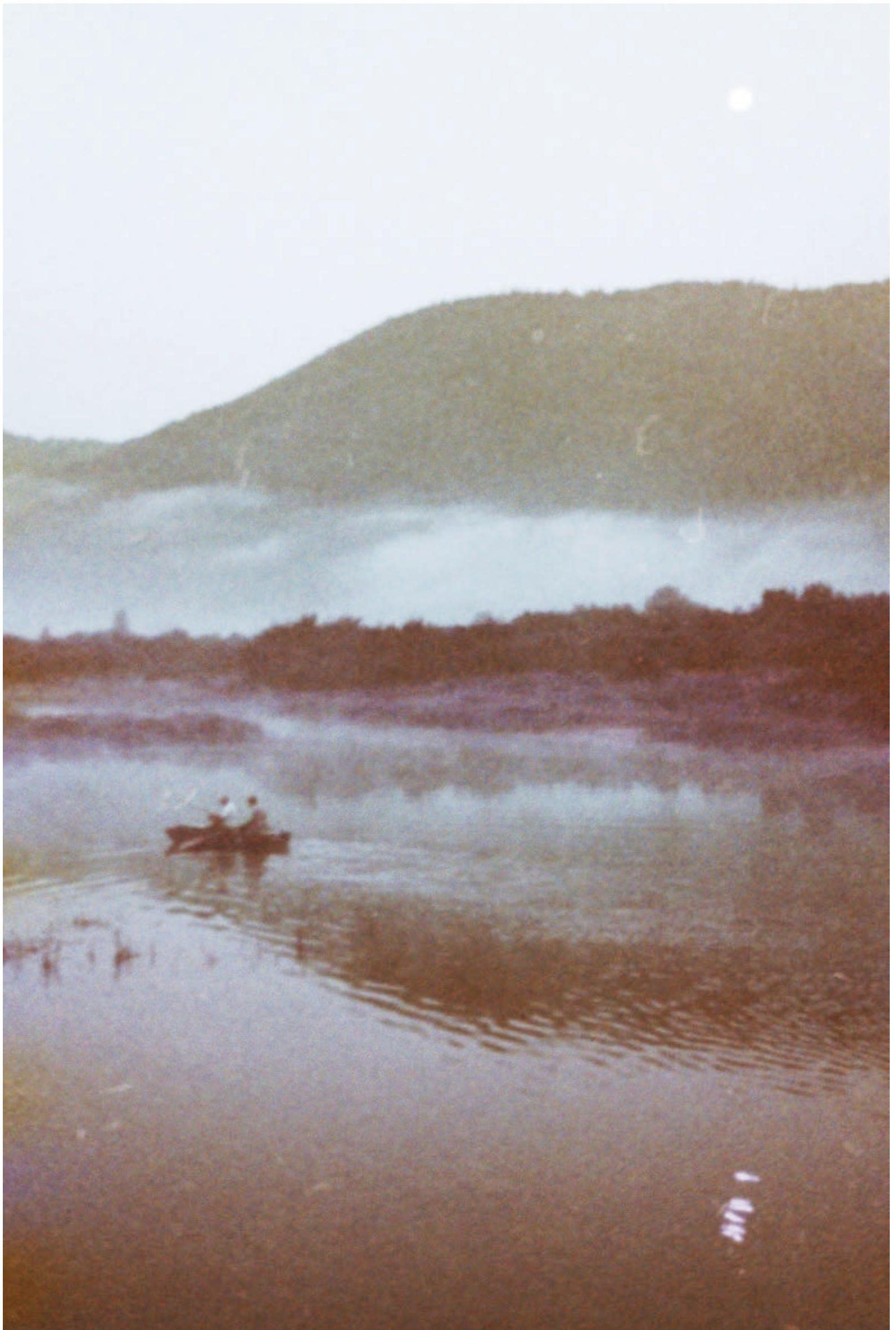
Tu sva eno.

Katja Zgoznik

NEPREMIČNINE

En korak in ... padam,
vrtinec stopnišč se zvrtil v mojih mislih.
Čutim, kako zrak objema moje telo.
Svila, ki te pokriva je nežna in lahka kot oblak,
pljuča so prazna.
Lebdim ... tišina ...
Nežen let ptice zašelesti v ušesnem bobniču.
Odprem oči.
Nad seboj vidim velik lesteneč,
sončni žarki se poigravajo v steklenem
odsevu.
Pade!
Stekleni delci zaigrajo hudičevo melodijo,
ko zadenejo obme, se megla posede.
Konec.
Hiša je podrt, ker ni bilo denarja za obnovo.

Patrik Komljenović

ANONIMNA ANKETA

Spol: moški

Starost: 18-25

Zaposlitev: dijak

1. Se vam zdi, da po spletu brskate povsem anonimno?

Da

Ne

2. Se vam zdi, da je vaša osebnost enaka osebnosti na vašem spletnem profilu?

Da

Ne

3. Se tretirate kot stvarno osebo?

Da

Ne

Socialna omrežja ponujajo veliko različnih platform, na katere se uporabniki lahko registriramo z imenom in priimkom, vzdevkom ali izmišljenim imenom, na nekaterih straneh pa ostajamo popolnoma anonimni.

jáven -vna -o prid. (á) 1. ki je v zvezi z družbeno skupnostjo in ne s posameznikom:

anonímen -mna -o prid. (î) 1. ki ni naveden z imenom, brezimen

Preko družbenih omrežij lahko ustvarimo popolnoma novo persono in nadzorujemo, kaj ljudje vidijo in izvejo o nas, imamo popoln nadzor nad tem, kako izgledamo, kako se vedemo in kako priljubljeni smo. Pričaramo lahko popolno iluzijo tistega, kar si želimo, česar nimamo in po čem hrepenimo.

Želja po boljšem, lepšem je zdaj že osnovna potreba dandanašnjih ljudi.

potréba -e ž (ê) 1. kar obstaja, nastane zaradi odsotnosti tega

Zasipani z rumenim tiskom, popolno podobo novodobne romantike, verjamemo v življenje, ki je precej fiktivno in v sodobni realnosti dejansko sploh ne more obstajati. Sanje, želje in upi zgradijo popolno osebo, ki jo nevede predstavljamo širši družbi. Radi se igramo igre obrazov ter se skrivamo za

zaveso filtrov, ki zakrivajo naš pravi obraz in na zidove lepimo reprezentativne fotografije popolnega novodobnega bidermajerskega življenja. Koliko selfijev, kadriranja, bolečine rok je potrebnih, da na stran v Knjigi obrazov prilepimo osebo, ki začne obstajati takoj, ko se kolo pik zavrti in obvestila rdeče zasvetijo v naših očeh?

Spletna identiteta, ki jo predstavljajo ljudje, ki so postali prepoznavni preko družbenih omrežij, ni lahko le nerealna, temveč tudi zelo nevarna in ogrožena obenem. Varnost, ki nam jo spletni brskalniki in platforme zagotavljajo je prav tako fiktivna kot naši profili. Internetna baza podatkov, je kot velika črna luknja, ne vemo točno, kje se konča ali začne, kam grejo podatki in kdo jih shranjuje. Zaradi privlačne zunanosti daje splet vtis lahke in priročne platforme, zaradi katere se ne zavedamo, kam se dejansko spuščamo in kam grejo naši podatki ali zakaj jih sploh moramo vnesti. Spletna mreža se iz dneva v dan veča in vse več spletnih strani je ustvarjenih in ponujenih uporabnikom. Seveda mreža veže podatke z ene strani na drugo in tako se informacije o naši identiteti hitro širijo. To pa pomeni, da s tem postajajo vse bolj dostopne ostalim uporabnikom.

Spletne platforme postajajo vse bolj osebne in »realne«, bolj kot naša dejanska življenja, njihova zmožnost »neosebniosti« in posrednosti pa nam dajeta možnost večje odkritosti in kritičnosti, medtem ko smo v realnem svetu zaradi neposrednega stika z ljudmi prisiljeni igrati vloge. Z razgaljanjem naše osebnosti postajamo vse bolj ranljivi za ljudi, ki niso enakega mišljenja in so o tem zelo odkriti, zato splet postaja vedno večja spletna španske nadaljevanke.

Realno gledano postajajo družbena omrežja vse bolj pomemben del našega življenja, niso le delovno orodje, temveč predstavljajo tudi oddih, vse bolj pa postajajo pomembna v promoviranju, zbiranju podatkov, odločanju o življenjskih navadah. Naj se sliši še tako banalno, morda bomo čez nekaj let izvolili novega predsednika ali pa odločali o novih referendumih ravno preko spletnih glasovnic. Splet bo kmalu zaobjel svet, če ga še ni. Fikcija bo enostavno požrla stvarni svet. Je to mogoče?

Življenja so že v današnjem času zelo nepredstavljiva, svet na zunaj zgleda popoln, toda temu ni tako, stvarnost je kruta, a mi

je nočemo videti. Enako je s spletom, tudi spletna omrežja so kruta, kradejo podatke, jih spreminjajo in pošiljajo naprej. 1 in 0 sta postali že svoja osebnost, ki sestoji iz vseh imen kdajkoli spisanih na tipkovnico. Spletna identiteta je zdaj že neuničljiva, ker jo uporabljamo in gradimo vsi, zato smo vsi plenilci in plen obenem, saj lahko v trenutku, ko prižgemo računalnik, nekoga uničimo ali pa nekdo uniči nas. Spletne zlorabe so zelo pogoste, ko gre za krajo identitete, uporabo bančnega računa, poseganje v privatne podatke uporabnikov, saj baza vključuje vse podatke kdajkoli ustvarjene, pa četudi so bili izbrisani, vizualno odstranjeni in premaknjeni drugam. Še vedno so dostopni, če le znamo kopati globlje.

Elektronske pošte nas aktivno morijo z reševanjem anonimnih anket, kjer lahko brez kakršnegakoli obotavljanja povemo svoje odkrito mnenje. Pa je to res vedno varno?

Shramba datotek vključuje vse dokumente v uporabi in tudi tiste, ki so že uničeni ali izbrisani, zato vse, kar enkrat pride na splet, tam tudi ostane, če ne kot datoteka, pa kot koda, ki ima vse podatke o izbrisani datoteki, zato je ni težko izslediti. Z vsakim klikom markiramo svojo pot po spletnem vesolju, ki se za nami samo zabriše, izgine pa ne, zato so zlorabe anonimnosti zelo pogoste.

Trenutno se ne zavedamo, kakšno moč ima splet in kakšno moč imamo mi kot anonimni uporabniki spletnih platform. Če bi morali podpisati volilne liste, najbrž nihče ne bi šel volit, če bi morali poimensko darovati prostovoljne prispevke, nihče ne bi nič daroval, če bi morali imensko reševati ankete, te ne bi bile rešene ali podatki ne bi bili resnični, zato imamo pravico, da privatno odločamo o stvareh, ki so osebne in se tičejo našega prepričanja.

Toda je to na spletu varno? Z nekaj kliki lahko ugotovimo, s katerega računalnika in s katere lokacije se je nekdo vpisal v naš profil, z nekaj kliki lahko vdremo v bazo podatkov nekoga, pa še zmeraj mislimo, da je splet varen in še zmeraj »postamo«, »updateamo«, »heštegamo« trenutne lokacije, stanja, mišljenja, fotografije nas, naših prijateljev, družinskih članov. Toda zakaj to počnemo?

Splet nam daje možnost obstoja, morda tudi večnega, in to si vsi vsaj malo želimo. Želimo, da se nas nekdo spomni, ko nas več ne bo, želimo pustiti svojo zapuščino.

Toda s tem sebe ne spuščamo le v vlogo plena, temveč tudi v vlogo lahke tarče, en napačen

anonimni odgovor, eno napačno anonimno mnenje, dva klika, pa že ves svet pozna tvoj odgovor in tvoje mnenje.

Zavedanja zasebnosti je v današnjem času zelo malo, ljudem uspe ostati dlje anonimni v stvarnem, materialnem svetu, kjer so ljudje prezaposleni, da bi preverjali podatke in zato lahko samo obstajamo brez kakršne koli prijave in identifikacije. Medtem ko v spletu, kjer mreža povezuje vse lokacije, podatke in veze, anonimni klik takoj evidentira z vsemi znanimi podatki enega izmed tisočih anonimnih morilcev, ki je oddal svoj glas, zloglasen »DA«, na vprašanje anonimne ankete, ki sprašuje ali si dotična oseba zasluži umreti.

Biti anonimni je beseda, ki vedno bolj izginja iz našega slovarja, zato razmislimo, kaj nam pomeni naša zasebnost in preden kliknemo objavi, razmislimo, ali je res pomembno, da svet to izve.

Patrik Komljenović

LAŽ

Če bi zavrtela svoje življenje nazaj za eno leto, bi videla iluzijo, ki se je izdajala za srečo in ljubezen. Stvariteljica pa moja najboljša prijateljica in moj najhujši sovražnik. Hotela sem biti ljubljena, zaželena, potrebvana, opažena ... Bila sem vse to, a le za trenutek mojega življenja. Če bi takrat vedela, da je to minljivo, bi bolj cenila tebe in sebe. Preden si vstopila v moje življenje, sem bila izgubljena, zmedena, nisem verjela v dobre ljudi in sedaj iščem svoj cilj, svoj majhen pomen na tem velikem svetu. Rada bi se ti zahvalila, da si me ogulila in zavrgla, saj sem le tako spoznala, da sem prepuščena sama sebi. Brez podpore družine, brez podpore pravih prijateljev, moji edini stik z ljudmi enakega razmišljanja je medmrežje. Kdo sem, kaj hočem postati, vse to se sprašujem, nato pa razmišljam, kaj je smisel vsega. Zakaj bi moralo moje življenje imeti pomen, svet tako ali tako trpi za neozdravljivo boleznijo. Gnusi se mi, ne morem ga več gledat, ne morem ga več slišat, ne morem ga več vonjat ... Kaj se dogaja? Strah me je. Nočem biti več na tem svetu. Sramujem se dejanj svoje vrste, hočem jo spremeniti. A kdo sem jaz, da bi si obula te čevlje? Nihče sem. Nihče, ki bi se pod težo sveta sesedel. Zakaj bi se sploh trudila, človek je prižgal ogenj, naj se sedaj sežge, kot kos papirja naj se izgubi v kozmičnem prostoru. Zvenim brezčutno, a kdo je kriv? Moja brezbrizna mati? Moj nasilen oče? Moja nerazumevajoča sestra? Moji lažni prijatelji? Ko sediš večino svojega življenja v sobi, kjer ni nikogar, z glavo obrnjeno navzdol, se zamisliš nad sabo in nad vsemi slabimi stvarmi, ki si jih sposoben narediti. Lahko kradem, lahko lažem, lahko ubijam, lahko se pretvarjam, da sem nekdo, ki nisem. Kdo bo vedel? Koga pa imam, da bi mi lahko to preprečil? Mogoče sebe. Mogoče sem razdvojena oseba. Razdeljena na slabo in dobro. Dva predala, izmed katerih se eden cel čas večja, eden pa se zmanjšuje. Kdo postanem, ko predalnik bruha slabe stvari? Kaj naredim, ko mi ne ostane nič dobrega? Zbežim. Vse zatajim, si govorim, da so vse sanje, da je vse laž. Življenje je debela plast laži in ljudje so lažnivci, ki vsakodnevno debelijo plast. Kdo sem, ko v življenju ne vidim več ničesar pozitivnega, ko zaradi prave osamljenosti, občutka nemoči, hrepenim po večnem miru. In ko se pogledam v ogledalo, mi oči zgorijo in če se še tako trudim oživetiti svoje srce, vsaj za trenutek, da se spomnim občutka, mi nikoli ne uspe. Postala sem kamen. Če me

vržete v reko, me boste zgubili, saj se bom zlila z okolico. In mogoče bom čez leta postala spet del čistega, nedolžnega ekosistema, ki ne pozna človeške roke. Sovražim se, sovražim, kdo sem bila in sovražim osebo, ki bi morala nastati po modelu standardne družbe. Ljudje, ki serjejo iste ljudi. Kot vojaki pripravljeni na vojno, pripravljeni na anonimnost, pripravljeni na ubijanje, vsi postavljeni v vrsti. Včasih bi šla k posamezniku v vrsti in ga do krvi pretepla, da se zdrami iz lažnih sanj in se ozre okrog sebe. Kaj pa dela? Ubija za mir. Laže za resnico. Fuka za nedolžnost. Kdo smo? Strah me je. Kako naj hodim v šolo brez vesti, ko pa se par ur stran od mene pobijajo, stradajo? A nismo vsi ljudje? Ne razumem sveta. Zmedena sem. Kot svinje v nečistem hlevu se valjamo v svojem dreku, nato pa obsojamo umazanost. Priznam, da uživam, ko ljudje, ki niso na svet prinesli ničesar pozitivnega, trpijo. Zasmejala bi se jim v obraz in jih pahnila v vedro, kamor so vrgli gnilo sadje. Toliko stvari, ki jih hočem spremeniti. A kdo sem? Ne poznam se, a vem, kaj bi rada spremenila. Mogoče vidite zgubo, ki težko odpira usta in izpusti kakšno besedo. Mogoče se vam zdi, da se v moji glavi nič ne dogaja, da nimam mnenja, da blefiram. Ko bi vsaj nekdo videl, kaj se dogaja v moji glavi. Živim v večih svetovih, iz katerih je težko prilesti. Vsak svet je boljši od te luknje. Toliko trpljenja za tako majhnega človeka. Moja duša je bila razkosana in sestavljena in raztrgana in zlepljena, čakam dan, ko ne bom imela več volje, da se popravim. Kdo sem? Strah me je. Strah me je smrti. Kaj je smrt? Je to nekaj boljšega, je to večni mir, je to neobstoj? Lahko postane še slabše, kot je? Smo le številke, ki grejo dol in gor, nismo osebe. Le ena kurčeva številka. Ne oseba, ne živeča, obstajajoča oseba, ki čuti in diha in ustvarja. Ne. Postali smo številka. Saj smo samo padli vojaki, ki se borimo za višji cilj. Brez čustev, brez družine, razčlovečeni, oprani ljudje. Ne vem, ali se naj zlijem z modelom ali pa zakričim. Toda zakaj bi kričala, če vem, da bom neslišana? Moje življenje se še ni začelo, a se mi zdi, da se je že končalo. Svet mi ne more ponuditi ničesar, razen materialnosti, ki je nadomestek za človekovo stalno praznino v srcu, ki se polni in prazni glede na količino novih stvari. Kdo sem? Zmeden, obupan otrok, ki se je izgubil v svetu, ne zato, da bi zašel s poti, temveč zato, ker se mu pot zdi sebična in kruta in nelogična in raje propade, kot pa da ji sledi. Strah me je.

Špela Pustotnik

PRIMUS GROUP d.o.o.

TRG OF 6, LJUBLJANA

tel.: 01/4321-014

ID št. za DDV: SI38495759

št. dokumenta 16327 / 28.09.16

Sifra osnove 93 druga oseba

instrument placila gotovina

D B K H P DEUTZ

19,25 EUR

19,25 RUN (eca) 19,25 EUR

ROMANIA

CASA DE SCHIMB VALUTAR SRL

CLUJ-NAPOCA, B-DUL EROILOR NR. 40

P.L. STR. AUREL VLAICU NR. 3, AP. 295

SE05.13.003.13

CGD FISCAL: 6772638

00002

BSV Seria: Nr. 186480

Numele si prenumele

BRUDAR, JUTIA

Tara: ROMANIA

Act de identitate

B-ser. P

Rezident ☒ Non-rezident ☐

Suma incasata

de la client

140,00 EUR

17,4340 LEI

Comision (-0,00%)

0,00 LEI A

Suma de plata

177,36 LEI

A = 24,00 (Comision)

FOOTER LINE 01

21-09-2016

FISCAL NR.

6772638

HORDE ZLA

Čas in prostor
v nasprotju povezana.
Ko luna zakrije sonce,
se pola združita.
Pogreb sanj in iluzij,
realnost v relativnem pomenu besede
nas zaklepa v jeklene okove.
Ko se realnost pretrga,
se dihanje pojača,
Korakanje, kot potresi trgajo realnost.
Zvestoba ne obstaja v nevarnosti.
Ti ni jaz ali obratno.
Vrtinec spominov boli kot okovi,
ne pustijo te. Jaz jih nimam,
a sem okovan in ne morem se premikati.
Skupaj padava,
a padem le jaz.

Patrik Komljenović

'TO NISEM JAZ, TO JE MOJA TRAVMA'

Stroj sprašujoč se o sebi

Ko si z izkušnjo na izkušnjo gradim stroj, ki procesira misli, se vprašam, ali sem jaz stroj ali to, kar je bilo pred njim. Vrednotena sem namreč iz različnih aspektov, vsakič drugače. Odgovor pravzaprav ni pomemben. In čeprav verjamem, da je opredeljevanje laž že samo po sebi, igra v današnjih družbah veliko vlogo. Funkcije vsega in vsakega se povezujejo v edino resnico, ki pa kot predmet opazovanja prav zaradi razlik med stroji nikoli ni enaka. Rezultat tega je sistem družbe, ki se je zaradi funkcijske človeške narave razvila v smeri, kot se je.

Vprašanje zobnika

Nek Evropejec v svojih poznih dvajsetih letih živi sam v majhnem stanovanju v turobni soseski blokov, ki se med seboj razlikujejo zgolj v malenkostih. Vsak dan hodi v službo, kjer opravlja pisarniško delo oblečen v belo srajco, rjavo obleko in črno kravato. Kljub pridnemu delu se njegov položaj v službi nikoli ne spremeni, a temu ne posveča pozornosti. Vsako nedeljo obiskuje tudi cerkev, kjer se redno spoveduje svojih malenkostnih grehov, kot so neizrečene kletvice in opazovanje žene njegovega brata, ki se mu je zdela edina privlačna ženska v življenju. Sicer pa ni ravno pobožen človek, le rad ohranja čisto vest. Zaverovan in zaprt v svojo majhno škatlico prepričanj ga ta nekega dne tako pretrese, da udari ob steno ter jo zlomi. Priča je namreč umoru iz prve roke.

Ta človek je pred leti potlačil zametke svoje mentalne bolezni zavoljo ambicije produktivnega člana družbe. Družbeno sprejemljiv se je prepletel med ljudi in si zasnoval novo ideologijo, ki je temeljila na zatiranju naravnega toka njegovih misli.

Obstal je sredi tovarne svojega brata, obkoljen s prestrašenimi mimoidočimi ter s krvavim nožem nad bratovim truplom. Rekoč: »To sem jaz,« se prisloni ob stroj, »in to je moja travma.« S prstom ljudem pokaže na zobnik na stroju s ponosnim izrazom na obrazu.

Monika Šinkovec

ALPE - PANON d.o.o.
McDonald's

Dunajska 151; 1000 Ljubljana, Slovenija

Restavracija

Čopova 14; 1000 Ljubljana

Tel.: 01/222 50 12

ID za DDV: SI878255

Davčna številka: 606060606

RACUN

McD : 201610051345021

RACUN:01-03-44625

BL:3 05.10.2016 18:56:50

ST.: PROIZVOD

1 Shake vanilija 0,3L

1 Mladi krompir

1 McChicken

Skupaj (vz. DDV)

KAR

Davčna št.

DDV: 20%

DDV: 20%

DDV: 20%

PREROKBA

Karta, Svet, karta spreminjanja oživi Svet,
sprejema ga takšnega, kot je,
ki se spreminja,
ljubezen do nečesa,
ljubiti in častiti,
kompas življenja kaže pot skozi vrt cvetlic,
visoka ograja skovana iz nebesnega jekla,
hladna je in ostra
ne dovoli ti do cveta prerojenja.
Obrnem karto.
Vzorec ovijajočega se trnja te postavi čez
zrcalo,
ni cvetja, ni ograje
le tvoj in moj odsev, ki se srečata v
zlomljenem zrcalu.

Patrik Komljenović

TESNOBA SVOBODNE IZBIRE

Zadnja desetletja se družba bori za čim večjo pravičnost, svobodo ter svobodno odločanje in izbiranje. Vsakemu posamezniku naj bi bila omogočena družbena mobilnost, družba pa naj bi se oblikovala po načelu meritokracije. Torej vsi bi imeli enakopravne začetne možnosti (npr. v izobrazbi), tvoj uspeh in položaj pa bi določala tvoj trud in tvoje odločitve. Te so morda včasih pripadale nekomu drugemu, zdaj pa si osebno svoboden, odločaš o svoji prihodnosti, hkrati pa si enakopraven vsem ostalim. V teoriji naj bi torej tako velike odločitve (izbira kariere, vere, partnerja) kot tudi malo manjše (izbira svinčnika, jogija) ležale na ramenih posameznika.

Tako se dnevno soočamo z nešteto situacijami, ki zahtevajo našo izbiro. Kdo boš, kdaj boš, kje boš, s kom boš. Odločitev za nekaj je hkrati ne odločitev za nekaj drugega. Spoznanje o neki svobodi s seboj ne prinese nujno miru. Zavedanje številnih možnosti, od katerih bodo nekatere ostale neizkoriščene, povzroča nemir, pritisk. Zaradi nervoze in negotovosti z odločanjem velikokrat odlašamo ali se morda nikoli niti ne odločimo, saj se zavedamo, da smo lahko mi povzročitelji neljube situacije in da smo imeli možnost izbrati »pravilno«. Pa tudi, ko posledica odločitve niti ni slaba, imamo nekje v sebi še vedno občutek krivde, ker nismo izbrali druge, morda še boljše možnosti. Tako smo lahko nezadovoljni z izbiro že zaradi prevelikega pričakovanja ali iluzij o njej. Pritisk in strah pred odločanjem pa povzroča tudi krivda, saj naj bi bil razplet bistveno odvisen (le) od naše odločitve. Včasih si krivdo za svoje nezadovoljstvo lahko pripisal npr. oblasti, saj ti nisi imel nobene besede pri večini izbiranj. Zdaj pa odločitev s sabo prinaša odgovornost. Tako nisi samo »primoran« izbrati vsega sam, hkrati moraš tudi prenašati posledice svoje odločitve.

In kakor naj bi bila odgovornost za slab razplet na tebi, tako naj bi bila tudi odgovornost za dober uspeh. Ti si v glavnem zaslužen za svoj uspeh, saj si se odločal sam. Pa še zdaleč ni nujno, da si za posledico svoje odločitve odgovoren izključno sam. Navidezno je odločanje res svobodna stvar posameznika, vendar je ta podzavestno še vedno močno podvržen bodisi pričakovanjem bodisi represiji. Vsi nimajo enakih začetnih možnosti, saj prihajajo iz različnih okolij. Okoliščine odraščanja izbire omejujejo, odločilno pa vplivajo tudi na posameznikov razvoj in

spodobnost presojanja in sprejemanja čim racionalnejših odločitev. Nihče ne more zagotovo vedeti, kaj mu bo odločitev prinesla, vedno pa moramo odločati brez zagotovila varnosti, da smo izbrali dobro.

Do neke stopnje je res, da smo svobodni, vsekakor pa se moramo naučiti odgovornosti do sebe in ne do drugih. Sprejeti moramo, da bomo napake delali vsi, da vsega zadanega najverjetneje ne bomo dosegli, tisto, kar pa bomo dosegli, nam bo morda prineslo nekaj čisto drugega od pričakovanega. Biti moramo brez prevelikih pričakovanj, življenju pa pustiti, da nas preseneti.

Urška Šparemblek

PIRGOS d.o.o.

Poljanska c. 20, 1000 Ljubljana

ID za DDV: SI64229327

Trgovina Poljanska

Ljubljana, 6.2.2017. Ura: 12:51

Račun št.: 01-1-12255

Nomenklatura Naziv

% pop.

Kod. EM

Stopnja DDV

Vrednost

4015400213857 ALWAYS ULTRA SENSITI

1,00 KOS

2,03

2,03

Skupaj EUR

2,03

Za plačilo EUR

2,03

T

Osnova

Stopnja DDV

Znesek DDV

B

1,66

22,00%

0,37

Gotovina

2,03

Marica

Hvala za nakup!

ZOI:

b4d9dfe2b693eb4f71d892a2188793e6

EOR:

2e5338e2-f6d0-46c3-9bfa-2b7374c86d63

ANKETA

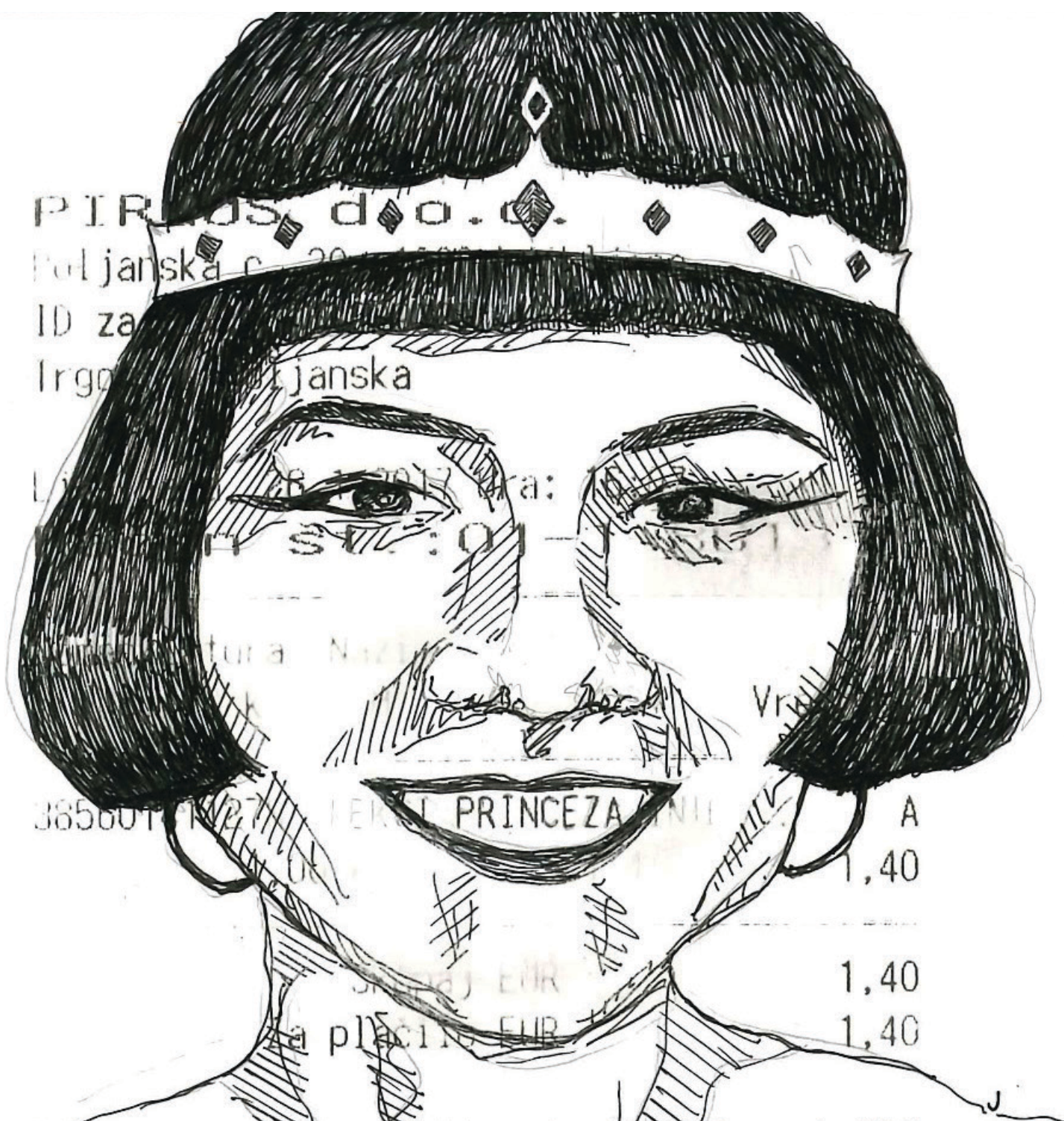
Zemlja, planet, krogla, jedro
ustvarjena iz ljubezni in sovraštva,
iz iphonov in androidov.
Ker ni bilo dovolj laži, trpljenja in smrti
je Bog ustvaril zavist in facebook.
Kdo si ti, kdo sem jaz?
Na osebni mi piše updated Nov 9th.
Fak, rabim nov update ...
Zastarela faca, zastarel sistem.
Pol ure rabim, da se zjutraj zbudim,
upam, da bo to v novi posodobitvi urejeno.
Vsaj frende mam,
online chat, lajf nonexistent,
ljudje v Vietnamu se koljejo,
Mi pa se kregamo, kdo ima boljšega

Obkroži:

iPhone

Android

Patrik Komljenović

	Osnova	Stopnja DDV	Znesek DDV
A	1,28	9,50%	0,12
Gotovina		1,40	

Marica
Hvala za nakup!

ZOI:
9c3dee82d10b53144d10552cf07ca66a
EOR:
ab8d16c1-b325-4163-a02c-f55c9f99d4a6

'NEHTE SRAT' NA NAŠO GENERACIJO OZ. ZAKAJ JE VAŠ SINKO NARCISTIČEN, LEN IN ŠE VEDNO ŽIVI V VAŠI KLETI

Leta 2013 je Time Magazin objavil članek "The me me me generation", ki je govoril o skupini ljudi imenovani "The Millennials". (Ker še vedno čakamo na uradni slovenski prevod te besede in ker je edino, kar mi pride na misel "Tisočletniki" - kar pa, bodimo odkriti, ne zveni preveč 'hip' - bom uporabljala angleško poimenovanje.) V članku so jih imenovali za narcistične, lene, nehvaležne in neodgovorne, temu podobne opise pa najdemo skoraj kamor koli se obrnemo. Zdi se, da se je nad njimi znesla že čisto vsaka medijska hiša, internetna stran in jezna teta. Nad njimi se zgražajo delodajalci, s svojimi marketinškimi strategijami se jim poskuša približati skoraj vsaka trgovina, postali so tudi glavna tarča političnih kampanj. Ampak kdo sploh so?

Izkaže se, da sem pripadnica zgoraj omenjene skupine jaz in zelo verjetno tudi ti. The Millennials je namreč generacija, katere pripadniki s(m)o rojeni nekje med leti 1980 in 2000 in trenutno zavzemamo več kot 50% zemeljske populacije. Naša druga imena so tudi Generacija Y, Jaz generacija in Echo Boomers, prišli pa smo za Generacijo X, katere pripadniki v veliki večini predstavljajo naše starše.

Generacija (glede na SSKJ) je "skupina ljudi približno iste starosti, ki živijo v istem času in imajo podobne interese ali nazore". Ali pa je orodje, s katerim opisujemo skupino ljudi, od nas pa je odvisno, s katerimi podatki jih bomo opisali. Rečemo lahko, da so bili The silent generation (ljudje rojeni med 1920 in 1940) zaznamovani z vojnami in da je to izredno vplivalo na njihovo življenje. Rečemo pa lahko tudi, da so v glavnem uživali v jazzu. Naš opis generacij je (tako kot opis vsega ostalega) odvisen od našega pogleda nanje.

Zanimivo je, da je bil pogled starejših generacij na mlajše vedno precej negativen. To je začel že Sokrat s svojo izjavo: "Današnji otroci ljubijo razkošje. Nimajo nikakršne olike in odnosa do oblasti; nespoštljivi so do starejših in ljubijo klepet namesto dela." Skozi stoletja so mu pritrdili še mnogi učenjaki, pred nedavnim pa tudi medijske hiše s članki kot so: Generation Gap (Life magazine, 1968), The video generation (Newsweek, 1985), Twentysomething (Time Magazine, 1990) in The me me me generation (Time Magazine 2013). Čeprav članki opisujejo

druge generacije, so obtožbe vedno iste.

Smo narcisti. Time Magazine v svojem članku navaja: "Narcistično vedenje je med mladimi danes trikrat višje kot med starejšimi posamezniki. Rezultati Nacionalnih inštitutov za zdravje (ang. National Institutes of Health) so pokazali, da so imeli študentje leta 2009 za kar 58% višje rezultate pri izpolnjevanju narcističnih testov kot tisti iz leta 1982. In delno imajo prav, res smo narcistični, vendar to ni posebnost naše generacije. Istega so bili obtoženi tudi naši starši, v članku, ki ga je leta 1976 objavil Tom Wolfe v reviji New York Magazine in oklical 70. leta za "The Me Decade". Narcisizem naj bi bil tudi razlog za nesrečne zakone naših pradedkov in prababic glede na članek iz The Atlantic, objavljen leta 1907, ki trdi, da sta "ljubezen in čaščenje samega sebe čir, ki dan danes potopi večino z rožami obdanih poročnih ladij." Lahko sicer vztrajate, da je vsaka generacija malček bolj narcistična od prejšnje, da bolj napihuje svoj prsni koš in bolj poriva sebe v ospredje, vendar to ne drži.

V raziskavi z naslovom "It Is Developmental Me, Not Generation Me" objavljeni leta 2010 v 'Perspectives on Psychological Science' Brent W. Roberts, Grant Edmonds, in Emily Grijalva trdijo: "Najprej smo na novo pridobljene podatke o narcisizmu med mladimi dodali v že obstoječe statistike in ugotovili, da med študenti v zadnjih desetletjih ni bilo povečanja narcističnega vedenja. Nato smo dokazali, da se narcistično vedenje pri posamezniku glede na njegovo starost manjša. Ko starejšim ljudem povemo, da so mladi danes vedno bolj narcistični, je velika verjetnost, da se bodo strinjali, saj zamešajo, da to ni stvar specifične generacije, ampak stvar mladih ljudi na splošno. Ta zamenjava vodi v strinjanje starejših posameznikov z argumentom o dvigu narcisizma pri mlajših generacijah, čeprav za to nimajo resnih dokazov." Če povzamem, narcisizem ni stvar generacij, temveč stvar starosti posameznika. S staranjem se spremenijo naše vrednote in naše obveznosti, posledica tega pa je manjše porivanje sebe v ospredje.

"Mislijo, da so upravičeni do vsega, saj so med odraščanjem dobili tako veliko trofej za sodelovanje," trdi Time Magazine. Najprej bi rada izpostavila to, da kot predstavnica

generacije, o kateri govori članek, nisem nikoli dobila nagrade samo za sodelovanje in da ne poznam nikogar, ki jo je. Predvidevala bom, da s tem ciljajo na spremembo v vzgoji, ki se je pojavila v zadnjih nekaj desetletjih. Zaradi sprememb v moderni družbi se je vrsta tipične avtoritarne družine spremenila v demokratično in v nekaterih primerih tudi v permisivno družino. Z raznimi priložnostnimi aktivnostmi, podaljšanim delovnikom staršev in spremembami v tempu življenja se delež vzgoje s strani staršev manjša in na otroke vedno bolj vpliva okolica. Napredki na področju medicine, šolstva in predvsem otroške psihologije so vodili do spremembe družbenega odnosa do otrok. V to, ali je ta dober ali slab, se ne bom spuščala, res pa je, da smo vzgojeni drugače od prejšnjih generacij, z velikim poudarkom na otrokovih pravicah in njegovi varnosti.

Dejstvo je, da ne mislimo, da smo upravičeni do vsega in da ne "zabušavamo". Smo najbolj aktivni v športih in neprestano podiramo rekorde v pridobljenih medaljah. Na listu najbogatejših ljudi je 10 predstavnikov moje generacije. Smo najbolj izobražena generacija do sedaj: Posameznik brez diplome skoraj nima kaj iskati v zahodnem svetu. Poleg tega se viša tudi izobrazba žensk; kar 57% ameriških študentk je predstavnic "nežnejšega spola". Lansko leto je v Ameriki 61% maturantov opravlja prakso, več kot polovica jih ni bila plačanih. Tudi pri nas večina mladih (sploh dijaki šolani na srednjih strokovnih šolah in študentje) poleg šolanja opravlja (velikokrat neplačano) prakso. Več kot 70.000 dijakov in študentov dela prek različnih študentskih servisov, mnogi pa ostanejo brezposelni, pogosto zaradi pomanjkanja prostih delovnih mest. Ne moremo trditi, da si mladi ne želimo delati. Problem brezposelnosti je problem, s katerim se aktivno sooča celotna Slovenija ter mnoge druge države po svetu. Spomnim se, ko je službo iskala moja mati, diplomirana arhitektka, z znanjem večih tujih jezikov. Prijavila se je na delovno mesto tajnice, za katerega je imela nekaj let izkušenj in bila je zavržena v kratkem pismu, v katerem se ji je delodajalec zahvalil za prijavo in razložil, da se je za to isto delovno mesto prijavilo več kot 500 oseb. Težko je biti izbran med toliko ljudmi, če si ravnokar diplomiran mladeček, ki

nima v primerjavi z ostalimi nič ali bore malo izkušenj. Težko je namreč biti izbran, tudi če imaš izkušnje. Ali res lahko krivimo današnjo mladino za pomanjkanje prostih delovnih mest in uničeno ekonomijo?

Stavek, ki ga ljudje tako radi ponavljajo z obtožujočim tonom, da danes večina mladih med 18. in 29. leti živi skupaj s starši, me vedno znova zbode. Najprej bi rada izpostavila, da je pojem "mladost" relativno nova zadeva in da se je pojavil samo v modernih družbah. V predmodernih družbah so poznali otroke in odrasle (primer tega so manj civilizirana plemena, kjer posameznik stopi iz dobe otroštva v odraslost z iniciacijskimi obredi in verjemite ali ne, na podoben način je to včasih potekalo tudi pri nas), mladostniki pa so se pojavili šele s podaljšanjem pričakovane življenjske dobe in podaljšanjem obveznega oz. pričakovanega šolanja. Kot sem že prej omenila, se ta doba z desetletji daljša, danes je diploma obvezna oprema vsakega človeka, kar tudi zakasni čas, ko je posameznik pripravljen stopiti na delovni trg in posledično tudi na svoje, ven iz kleti svojih staršev. Vsi ti dejavniki vplivajo tudi na našo pripravljenost oz. bolje rečeno nepripravljenost za začetek lastnega družinskega življenja. Nobena skrivnost namreč ni, da se starost, pri kateri se mladi poročajo, večja. Leta 1970 je bila povprečna starost mladoporočencev 23, danes je 30 let. Po nedavno izpeljanih anketah raziskovalnega centra Pew Research Center se kar 52% mladih Američanov želi poročiti, imeti dom in otroke, vendar jih ovira njihovo finančno stanje.

Spreminja pa se tudi naše ljubezensko in spolno življenje. Prepričana sem, da ste že kdaj slišali, da ima naša generacija pokvarjeno predstavo o tem, kako potekajo zmenki, kaj je prava ljubezen, koliko spolnih partnerjev je primerno imeti ipd. In res je, pogled na seks, ljubezen in romantiko se skozi čas spreminja, kar verjetno lahko pripisujemo vedno manjšemu vplivu vere (sploh krščanstva v zahodnih družbah). Poroka je bila včasih predvsem sklep določene finančne zveze med dvema posameznikoma, ki je vsakemu prinesla določene dobrine. Poroke kot politične in gospodarske poteze lahko vidimo tudi v kasnejši Evropi, prav na njih je rasla moč mnogih kraljevin. S širitvijo krščanstva pa opazimo tudi rast

ideje o zvestobi in zmanjšanje odprtosti do seksualnosti. Ločitev, masturbacija, seks pred poroko - vse to je postalo prepovedano, neke vrste kruto kaznovan tabu. Šele sedaj, v zadnjem stoletju, se te teme spet odpirajo in postajajo bolj sprejemljive. Ločitev postaja popolnoma običajna, stigmatizacija ločenih oseb se zmanjšuje, bolj odprto govorimo o spolnosti, večajo se pravice žensk, vpliv cerkve pa pada (v Sloveniji naj bi bilo močno vernih samo 24% prebivalstva). Poroka se je iz zveze, sklenjene iz finančnih razlogov, spremenila v zvezo sklenjeno iz ljubezni. Razlog, zakaj je danes skoraj 50% možnosti za ločitev, ni to, da smo dandanes ljudje slabši, da nam ni mar za svoje otroke in da zveze prekinemo takoj po manjšem zapletu. Enostavno je ločitev postala bolj dostopna in sprejemljiva. Sprevideli smo, da se je lažje ločiti in začeti novo življenje, kot vztrajati v nesrečnem zakonu.

Zadnja tema, ki bi se jo rada (kratko in jedrnato zaradi že sedaj precejšnje dolžine članka) dotaknila, je tehnologija. Neumno se je slepiti s tem, da smo danes od tehnologije odvisni samo mladi. V Ameriki skoraj 100% oseb med 18. in 29. letom starosti uporablja internet, za petami so jim osebe med 30. in 49. letom starosti z 96%, na tretjo mesto pa pade 87% ljudi nad 50. letom starosti. Ker tehnologija v taki ali drugačni obliki vpliva na skoraj čisto vsakega zemljana, se skupno soočamo z njenimi izzivi.

Res pa je, da ljudje nikoli nismo bili veliki oboževalci sprememb, ki se v današnji dobi dogajajo vedno bolj pogosto in hitreje. Če citiram pisatelja Douglasa Adamsa: "Odkril sem vzorec, po katerem ljudje sprejemajo novosti: vse, kar je bilo na svetu ob mojem rojstvu, je običajno in zame normalen način, po katerem stvari potekajo. Stvari odkrite med mojim 5. in 35. letom so revolucionarne, zanimive in mi lahko koristijo. Vse spremembe po mojem 35. letu starosti pa so v nasprotju z naravnim redom univerzuma."

Tako torej zaključujem svoje pisanje v upanju, da moj trud ni bil zaman, da sem pomirila nekaj jeznih tet, razočaranih staršev, jeznih delodajalcev in da sedaj malce bolje razumete našo grozno generacijo, pa tudi svoje pomisleke o njej. Ne sekirajte se preveč, smo namreč še mladi.

Olja Simčič Jerele

JUTRANJA VARIABILNOST

Ko si iz roke izpulim dlako, me še kar srbi, skeli,
kapljica krvi,
praskam, pa vem, da ne smem,
drezam rano,
rdeča kri je črna.
Iz stisnjene kože pomoli pero,
izvlečem ga.
Kri neha teči,
spustim ga iz roke,
lahko je kot zrak,
črno je kot mrak.
Se zareže v moj prst kot nož.

Obraz na hladnem steklu,
zre v daljavo
zre v dve vrani.
Lesketajoči se jutranji zori
raztrgata do krvi.
Dogajanje v nočni mori
boli, srbi, miri.
Kri se ustavi,
čas stoji ...
Črna vrana bila si ti,
ki si me napojila
in mi dala piti kri.

Groba suha koža
odseva meglo hladnega jutra.
Iz kože se iztrga črno pero in pade na tla
zadoni, zašumi, me zbudi,
kapljica za kapljico
padajo v lužico krvi,
pero je kot čolniček,
plava pluje v svobodo, ki je ni
in tam me čakaš ti.

Patrik Komljenović

KUPON KUPON KUPON KUPON KUPON

Pridobili ste kupon za

30% popust
za nagrobne sveče

KUPON-SVED1

S tem kuponom lahko do 23.10.2016 takoj
prihranite pri nakupu nagrobnih sveč.
Popust se obračuna pri blagajni s tem
kuponom. Kupon je undelživ večkrat v
navedenem obdobju, v vseh živilskih
prodajalnah Mercator v okviru
razpoložljivega asortimana, ne velja za
komplet nagrobnih sveč 6/1. Kuponi
se med seboj ne seštevajo in se
ne izmenjujejo z preostalimi ponudbami. Popust
velja na redno ceno artikla, ne vključuje
Ustja za knjižne običaje za
gospodinjstva

